

Predikan Fastlagssöndagen 2023 02 19, klockan 10 i Allhelgonakyrkan, Helsingborg

Rubrik i Evangelieboken: Kärlekens väg

**Texter: Höga visan 8: 6-7, Andra Korinthierbrevet 5: 14-21 och
Markus 10: 32-45, Psaltaren 86: 5-11**

Psalmer: 135, 38 b, 738, 817

***Sånger: Jesus från Nasaret, Kärlekens väg, Claire Benediction och
Öppna ditt hjärta för kärleken.***

Predikan

Hade det inte varit för GDPR så hade jag kunnat börja predikan med att be er om en handuppräckning, för att vi ska se om hur många av oss som är konfirmerade. Men nu går det ju inte sedan några år, med hänsyn till integritet om personuppgifter. Därför får jag i stället börja på ett litet mindre spännande sätt, nämligen så här:

De flesta av oss är konfirmerade - och idag är vi några konfirmander här i kyrkan. När jag var konfirmand, och gick i åttonde klass, frågade ofta mina föräldrar mig när vi åt kvällsmat på vardagarna, vad som hade hänt i skolan, och på söndagarna, med samma intresse vad som hade hänt i kyrkan när jag kom hem efter förmiddagsgudstjänsten, och vi satt i köket och åt lunch.

En dag, och det måste ha varit för nästan 50 år sedan, och just på Fastlagssöndagen, så svarade jag att det hade handlat om Kärlekens väg, för det hade jag sett i evangelieboken längst upp på de sidorna som dagens texter stod på i slutet av Den svenska psalmboken, och dessutom hade kyrkvärden sagt det i början av gudstjänsten, och jag tyckte att det var rätt fina ord: Kärlekens väg.

Mina föräldrar skojade nog litet med mig, eller så var de på riktigt intresserade, för de frågade mig med nyfikna blickar vad det där betydde, Kärlekens väg.

Och jag som hade funderat litet på evangeliebokens rubrik på vägen hem från Allhelgona kyrkan, inte den vi är i nu utan den i Lund, svarade, att jag inte riktigt visste, men att jag kommit fram till att det bara kan betyda tre saker.

- Oj, tre saker, sa mina föräldrar nästan i mun på varandra där de satt vid köksbordet, och stannade upp i sina rörelser och visade med öppna ansikten att de var oerhört intresserade av fortsättningen. Och jag kände mig som universums mittpunkt, något de ofta fick oss som barn och unga att känna. Och därför sade jag med lugn saklighet:
- Ja, antingen att det är en väg som man går in på, liksom väljer, på grund av att man har varit med om kärlek, fått del av den, anat och känt av den, liksom.
- Okej, sade en av mina föräldrar, för att det väl lät rimligt, och säkert för att uppmuntra mig att fortsätta, vilket jag gärna gjorde.

- Eller så betyder Kärlekens väg att det är en väg fylld av kärlek.

Eller, avslutade jag mitt svar, betyder Kärlekens väg - en väg som leder fram till kärlek, alltså ungefär som Väg till Malmö som det står på en skylt som vi såg varje gång vi skulle till Malmö, och göra inköp på Wessels, ett hypermodernt varuhus på Jägersro i Malmö. - Eller som vägen mellan kyrkan och vårt kök, flikade pappa in, kanske för att han ville hålla bildsymboliken fri från sådant trivialt som att åka bil och att göra inköp på en stormarknad.

Mamma sammanfattade kort mitt svar i frågeform med följande ord:

Prästen har sagt detta, alltså i sin predikan, att Kärlekens väg är den väg människan väljer på grund av kärleken som människan har fått, eller att livet är en väg fylld av kärlek, eller att livet är en väg till kärleken?

Båda mina föräldrar tittade sedan på mig och verkade förvänta sig att jag skulle svara ja eller nej - och det gjorde jag, och var då samtidigt tvungen att erkänna att jag inte riktigt hade haft koll på var läsningarna av bibeltexterna slutade och var predikan började, att för mig smälte det och körsångerna liksom ihop, och att jag därför mest hade funderat på det där uttrycket Kärlekens väg, för det var så vackert. Och vad som prästen "tyckt" själv eller läst i den där stora röda boken visste jag inte exakt, eller vad vi hade sjungit i psalmerna, eller kören i sina sånger eller om det rent av var något vi hade bett om, hade jag faktiskt inte riktigt koll på.

Men, nog sade prästen att Jesus gick tillsammans med sina lärjungar upp till Jerusalem, frågade då den mer bibelkunnige av mina föräldrar. Jag svarade

att jag trodde det - och också att prästen sade att det var svårt för lärjungarna, och varje gång jag hörde det ordet tänkte jag på lejonungar, *svårt för lärjungarna* upprepades väl därför, att förstå varför de skulle gå med Jesus till Jerusalem, och mest av allt, varför han behövde dö.

- Enormt mycket, svarade jag, som precis hade lagt mig till med detta nya modeord enormt.

Ja, det är svårt att förstå svarade mina föräldrar, tillsammans. Och sedan sade de att det är i alla fall inte svårt att förstå:

- vad Jesus menar med att vi människor inte ska fundera så mycket på de himmelska platserna utan istället fokusera på livet här och nu,

och inte heller svårt att förstå:

- vad vi kan göra för att livets väg blir kärlekens väg, p g a att Gud är kärleken och alltid är både före oss och väntar där framme på oss.

Säg det igen, sade jag, det lät bra.

Och så upprepade de orden, och förtydligade, och jag lyssnade noga:

Det är i alla fall inte svårt att förstå vad Jesus menar med att vi människor inte ska fundera så mycket på de himmelska platserna utan i stället fokusera på livet här och nu, vad vi kan göra för att livets väg blir kärlekens väg, p g a att Gud är kärleken och alltid är både före oss i tiden och på vägen, och väntar där framme på oss. För Gud är målet som Kärlekens väg går till.

- Kan inte ni följa med nästa gång det är gudstjänst så att jag slipper berätta alltihop för er, sade jag sedan till dem. Och då tittade de på mig förvånat, och jag fattade då att de båda tyckte att det var mycket roligt med de här samtalen kring köksbordet varje söndag under min konfirmandtid, när jag kom tillbaka från gudstjänsten.

Just den här söndagen hade jag snappat upp något som jag undvek att berätta för dem, och det var de där fantastiska orden som Jesus sade om att vara till för varandra, och att Gud är till för människor, och Jesus är mot all ondska, hemsighet, tråkighet, förtryck (ett ord jag precis hade lärt mig i Kyrkans Unga) och själv är Kärleken och Sanningens väg som vi kan leva i och vandra med, alltså vara inne i, "leva genom och leva för" som det står i dagens episteltext.

Det där ville jag inte berätta för dem, för jag behövde litet tid att ta det till mig, det kändes liksom så stort: att få vara omslutna inne i Guds Jesus:

- som går kärlekens väg, fastän det sliter ner Gud till dödsintet, och
- som aldrig lovar Guld och gröna skogar, alltför många andra ledare och influencers gör, eller som det står i bibeltexten, lovar eftersökta platser bredvid Gud i himmelen, utan
- som i stället ger mig uppgiften att vara med på vandringen genom det svåra, tjäna andra och hela skapelsen - och möta samma uppståndelsekärlek som var slutmålet för Jesus, nämligen Gud själv som köper loss allt och alla till ett liv i Gud själv. (I stället för att göra inköp.)